

bejdsstridigheder. Imidlertid begyndte der, navnlig i Arbejdsgiverkredse, efterhaanden at fremkomme en anden Stemning over for dette Lovforslag. Da det kom ind i Lands-tinget, henlaa det en Samling, uden at Betænkning blev afgiven. I den næste Samling henimod Slutningen den 20. April 1896 blev der afgivet en Betænkning, hvori Udvalgets Medlemmer havde delt sig i en Række Mindretal, og et Flertal samlede sig kun om at udtale, at man her havde at gøre med en overordentlig vanskelig Opgave, som man ikke paa fyldestgørende Maade kunde løse ved Lovfor-
slaget.

Videre naaede man ikke den Gang, og Resultatet skulde jo ikke opfordre til at gøre ny Forsøg. Imidlertid blev der gjort et saadant Forsøg i Løbet af Aaret 1900, som det forleden Dag, da vi drøftede det samme Emne, blev omtalt saavel af det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen) og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgkreds (Martin Olsen), og som jeg derfor skal gaa lidt nærmere ind paa. — Dette det sidste Forsøg skete derved, at Indenrigsministeriet i en Skrivelse af 12. December 1900 henvendte sig til Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforbund og fremlagde da et Udkast til en Lov om Arbejdsforholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Det var et Lovforslag, som søgte at fastslaa de Bestemmelser, der skulde være uadskillelige fra Arbejdsaftalers Natur, og angive, hvad der var gældende Ret, hvor der ikke forelaa særlige Aftaler i afvigende Retninger. Det havde altsaa lignende Bestemmelser, som til Dels Søloven har, hvor der er opgivet en Række Bestemmelser, som skal være gældende, saa vidt der ikke mellem Parterne er vedtaget og fastslaaet noget andet. Man gik ud fra, at en saadan Lov, hvori der var fastslaaet Bestemmelser, som maatte være uadskillelige fra enhver Arbejdsaftales Natur, og som fastslog, hvad der maatte antages for gældende Ret, naar ikke andet var bestemt, i mange Tilfælde vilde forhindre Uenighed angaaende Arbejdsgivernes og Arbejdernes gensidige Pligter og Rettigheder, og ogsaa vilde være en god Rettensnør til Fortolkning, saafremt en Sag mellem Arbejdsgivere og Arbejdere kom for en Voldgiftsdomstol. Men Tanken med dette Lovforslag var dog imidlertid ogsaa at gaa videre. Og i en Skrivelse, hvori Arbejdsgiverforeningen og de samvirkende Fagforeninger bleve anmodede om at afgive Betænkning over dette Lovforslag, udtales det derfor, at hvis dette første

Skridt gav et tilfredsstillende Resultat, vilde Ministeriet snarest muligt derefter paa lignende Maade hos de to Centralorganisationer søge Assistance med Hensyn til et Forslag om Tilvejebringelsen af lovfæstede Regler angaaende Bilæggelse af Arbejdstvistigheder inden for Fagene, saaledes at der efter Andragende af den ene af de stridende Parter aabnes Adgang til Mægling og efter Andragende fra begge Parter Adgang til Voldgift, — det samme altsaa, som gjaldt i det tidligere Lovforslag, og som er gældende rundt omkring i de andre Stater, hvor man har en Lovordning af disse Forhold. Hvor den ene Part forlanger Mægling, skal man fra den vedkommende Myndigheds Side søge at faa en saadan i Stand, men Voldgiften skal kræves og maa med Nødvendighed kræves af begge Parter. Man ønskede imidlertid først at faa det omtalte Lovforslag behandlet og faa tilvejebragt en Lovgivning paa dette Omraade, før man gik videre og søgte at faa indført Voldgiftsdomstole. Men som det blev fremdraget forleden Dag, fik man et ret afvisende Svar fra begge de to Organisationer, idet de begge vare enige om, at man for Tiden var kommen saa godt frem gennem frivillige Overenskomster, at de tvivlede om, at man ad Lovgivningens Vej, i alt Fald for Tiden, vilde kunne komme noget egentlig nyt Skridt frem.

Det er, hvad der i den Retning er fremkommet her i Landet; men som ganske vist ikke har ført til noget Resultat. Jeg skal dog endnu nævne den lille Lov om Vidneførsel for Voldgiftsdomstole, som har været et meget nødvendigt og sikkert ogsaa meget godt virkende Appendiks til alt, hvad der er gjort ad Frivillighedens Vej og gennem frivillige Overenskomster mellem de frivillige Organisationer.

Se vi nu paa, hvorledes Forholdene ere, og hvor langt Lovgivningen i den Retning er naaet i andre europæiske Lande, møder man her overalt eller dog i Hovedtrækkene samme Lovordning, som i sin Tid vedtoges her i Tinget, da det vedtog Forslaget om Arbejdsretter og Enighedskamre. Jeg skal ikke opholde Tinget hermed, men kun i ganske faa Ord erindre om, at i England, hvor man havde nedsat den store Arbejderkommission i 1891—94, vedtog man 1896 paa Grundlag af denne Kommissions Arbejde og Forslag en Lov, der i al Almindelighed gik ud paa, at et Handelsdepartement skulde undersøge de nærmere Omstændigheder ved Stridighederne, og paa Ansøgning af den ene af